

indkomsterhvervende Ægtefælle skal tilkendes samme økonomisk retslige Stilling i Spørgsmaalet om Indkomster under Ægteskabet, som den indkomsterhvervende, men hun nøjes med, at der sikres den førstnævnte (vi antager Hustruen) selvstændig Ret til, hvad Fru Blöndal kalder »den personlige Kapitaliseringsværdi«. Fru Blöndal indrømmer ganske vist, at mit Forslag for Halvdelen Vedkommende er det ideale og mest tiltalende, men at hendes Forslag angaaende den personlige Kapitaliseringsværdi er mere indlysende retfærdigt eller maaske hellere: det er sværere at slippe fra at tilkende den gifte Kvinde selvstændig Ret til hendes personlige Kapitaliseringsværdi. Her bliver Spørgsmaalet om en direkte Erstatning. En Kvinde giver ved Ægteskabets Indgaaelse Afkald paa at forsørge sig selv og ofrer sig udelukkende for Familien og Hjemmet, imod at hun faar samme Indkomst og samme selvstændige Raadighed derover, som hun ved Ægteskabets Indgaaelse havde. Hun vinder altsaa ikke umiddelbart nogen økonomisk Fordel gennem Ægteskabet. Den Fordel for Hustruen, som ifølge Fru B.'s Forslag ligger deri, at Hustruens Andel i Mandens Indtægter skulde bogstavelig taget øges med stignende Indtægter for Manden, er ikke saa stor, at den virker som en uretmæssig Berigelse af Hustruen paa Mandens Bekostning. Hustruen faar dog aldrig mere end den Kvotadel af Mandens Indkomst, som hendes personlige Kapitaliseringsværdi ved Ægteskabets Indgaaelse udgjorde i Forhold til Mandens. Om f. Ex. hendes personlige Kapitaliseringsværdi derved med Rimelighed kunde ansættes til 2000 Kr. og Mandens til 4000 Kr., saa kan hun ifølge Fru Blöndals Forslag i Principet dog ikke faa mere end en Trediedel af Mandens Indtægt*). (Jeg minder her om, at hvad som gælder Hustruen gælder ogsaa omvendt Manden, ganske som i mit Forslag).

Den gifte Kvindes økonomiske Selvstændighed i Betydning af Selvstændighed i Raadigheden over den Del af Ægtefællens Indkomster, som tilkommer hende, reddes principielt ligesaa vel ved

Fru Blöndals System, som ved mit. Hovedsagen er jo ogsaa for os begge Selvstændigheden.

Med Ligestillingen mellem Ægtefæller og alt, hvad dette har praktisk og økonomisk at betyde, ikke mindst for hele Opfattelsen af Forholdet mellem Mand og Hustru, bliver det ifølge Fru Blöndals Forslag ringere, og det tydelig af den Grund, at Kvindernes Indkomstniveau for lange Tider i det mindste og til en vis Grad maaske altid bliver gennemsnitlig lavere end Mandens. Den gifte Kvindes Stilling bliver ifølge Fru B.'s Forslag ganske sikkert ikke ringere end den ugiftes, under Forudsætning af, at Manden kan berede Hustruen en lige saa høj økonomisk Stilling, som hun havde som ugift, d. v. s., at hendes Kvotadel af hans Indkomst naar saa højt som til hendes Indkomst som ugift. Men den gifte Kvindes økonomiske Stilling bliver som Regel ringere end Mandens. Kun i det Tilfælde, at Kvindernes Indkomstniveau højnes til Ligestilling med Mandens, bliver Gennemsnitsresultatet ifølge Fru Blöndals Forslag ligesaa gunstigt for Hustruen, som efter mit Forslag.

Nu taler nok en vis Rimelighed for, at Lovgivningen tager særligt Hensyn til den gifte Kvindes økonomiske Stilling i Jævnføring med den ugiftes. Uden at jeg vil gaa nærmere ind paa denne Rimelighed, kunde dog her paapeges, hvorledes en gift Kvinde synes at være i Stand til gennem Besparinger indenfor sin Andel af Ægtefællernes fælles Indkomster at sikre sig lige overfor saadanne Eventualiteter, som Mandens bristende Arbejdsevne eller Arbejdsløshed, Skilsmisse (i Tilfælde af, at hun ikke kan faa Underhold af Manden) m. m. Med den Kvotadel, Fru Blöndal sikrer den gifte Kvinde, bliver det sværere for hende at lægge Besparinger tilside. Selv om ogsaa Hustruen som ugift ikke skulde have kunnet spare mere, er selvfølgelig Trangen for en gift Kvinde, særlig paa Grund af Moderskabet og dets Følger, til at sikre sig mod den Situation, at hun kommer til at staa ene uden Arbejde, større end for den ugifte. Mulighederne for en saadan Sikring er flere i mit Forslag, end i Fru Blöndals.

Fru Blöndals System udelukker imidlertid ingenlunde, at Hustruens personlige Kapitaliseringsværdi efter frivillig Overenskomst beregnes til det samme som Mandens, selv om hun i Virkeligheden ikke har samme Erhvervsevne som han. Det væsentlige i Fru Blöndals Forslag synes at være, at en personlig Kapitaliseringsværdi altid fastslaaes, men Forslaget indeholder ikke, at denne skal nøjagtig svare til det virkelige Forhold. Parterne skulde altsaa kunne komme overens om en for Hustruen gunstigere Beregning end denne, eksempelvis netop den, som ifølge Fru B.'s egen Mening er det ideale Beregningsgrundlag, nemlig Halvdelen hver.

Dermed er der slaaet en Bro mellem Fru Blöndals Forslag og mit. Det skulde endogsaa ifølge Fru Blöndals Forslag kunne fastslaaes i Loven, at naar ingen anden Aftale var truffen mellem Parterne, skulde hver af Ægtefællerne anses for at have den samme personlige Kapitaliseringsværdi. Forskellen mellem Fru B.'s Forslag og mit bliver da alene den, at ifølge den første skal Indkomsten af Kapital i Principet beholdes af Kapitalens Ejer, medens ifølge mit Forslag, al Indkomst — den være sig af Kapital eller Arbejde — skal lægges sammen og deles i to lige store Dele, hvoraf Manden raader over den ene, og Hustruen over den anden. Denne Ulighed er imidlertid, idetmindste for mig, ikke af nogen større Betydning.

Bedre synes det dog at være, altid at lade Parterne ved Ægteskabets Indgaaelse slutte en Ægtepagt (eller om man saa vil »Ægteskabskontrakt«), som skal indeholde Overenskomst om Parternes personlige Kapitaliseringsværdi, og altsaa fastslaa denne. Men selv ud fra mit Forslag var en tvungen Ægtepagt maaske det rigtigste. Begge Parter tvinges da til at sætte sig ind i den formueretlige Betydning af Ægteskabet, og til at bestemme sig for den ene eller den anden Ordning indenfor sine af Loven fastsatte Grænser. Uden en tvungen Ægtepagt frygter jeg, at Fru Blöndals Forslag vil give Anledning til delikate og vanskelige Uenigheder mellem Ægtefællerne med Hensyn til, hvad der i Virkeligheden udgør hver især personlige Kapitaliseringsværdi.